

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwość da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske niedźelske łopjeno

Budyschin

16. junija 1929

Baußen

Čištoč a nakład Ssmolerjez knihičisćežernje a knihańnje, sap. družstwo s wobm. ruk. w Budyschinje
Wužadza kóždnu sobotu a placzi schwórcelěnje 108 slotych pjenjezłow

3. niedźela po křwjatej Trojizy.

Luk. 15, 1—10.

Čłowjeſki ſyn je pſchiſchoł, ſo by pytał a ſbóžne činił, ſchtož ſhubjene je (Luk. 19, 10). Ja čzu to ſhubjene ſažo pſtacz, a to ſabludžene ſažo pſchirwjeſeč, a to ſranjene wobaleč, to kłabe poſhluciz (Dej. 34, 16). Wobaj ſchpruclaj to wu-
prajitaj, ſchtož wopikuje naſch Ebóžnik w křwjatym pſchiru-
nanjomaj wo dobrym paſtyrju, kiž pyta křwoju ſabludženu
wowzu a wo žónſkej, kiž pyta křwój ſhubjeny křoš. W nimaj
mamy jadro a žro ewangelija. Žow wiđiſch wěrne powołanje
Ebóžnika wopikane. „Ja ſyn pſchiſchoł, ſo bych pytał a ſbóžne
činił, ſchtož ſhubjene je“, to je, ſa čzož je Jeſuſ žiwy był a
wuczył; ſa čzož je křmjerč čerpił a křmjerč pſchewinył, ſa
čzož je nam ſjewjenja dał a zyrkej ſałožił. Pytač a ſbóžne čzi-
nič, ſchtož je ſhubjene, to je jeho wyſſoſe, jenicžke powołanje,
w tym je jeho zpla wutroba a žiwjenje wobſamkńene. Wo-
křjedž tuteho bójſkeho powołanja wiđimy Jeſuſa pſchi ſpo-
čatku naſcheho ſeženja, hđžež reka: „Pſchibližowachu ſo pał
k njemu wiſchelazh žlonizh a hřeſchnizh, ſo bychu jeho poſlu-
chali.“ Tak beſche to pſchezo. Hđžež Jeſuſ ſtejeſche a křodže-
ſche, pſchezo ſažo ſo jemu pſchibližowachu tajzh ludžo, kiž mē-
jachu něſchto na křwojim křwědomńju, na kotrychž poſaſowachu
ſ porſtami ſariſejſkizh, ſo hordžo ſe křwojimi počinkami. Čchto
čehnjeſche pał tamnych k Jeſuſkej, ſo bychu jeho poſluclaj?
Dokelž beſche do jeho woblicza něſchto ſapižane, ſchtož beſche
kaž pſcheczelniwe pſcheproſchenje: „Bójče žem ke mni wiſchitzh,
kiž wy ſpróžni a wobčeženi ſeže, ja čzu waſ wofſchewicž.“
Hđž poſluclachu nutrnje powěſeč hnadzh ſ erta Ebóžnika, ſo

jeho wutroba wulzh jara ſradowajſche. „Ja čze křwalu, Wótcže
a Knježe njebežow a ſemje, ſo ty to pſched mudrymi a ro-
ſumnyimi potajił žh, a žh jo tym njeroſumnym ſjewił.“ Pſche-
čiwto tutej křwjatej radoſčzi ſbēhaſche ſo mórcenje ſariſejſkich
a piſmatwucenych, kiž džachu: „Tón bjerje hřeſchnikow horje
a jē ſ nimi.“ S tym čzychu jemu čzeſeč rubicž a jeho hancž.
O blaſnoſeč! Ženje njeje ſ njeſkřwjateho erta kłowo pſchiſchle,
kiž bē tak wěrne a prawe a kiž by potom tak luboſny ſynt mēle,
kaž tuto kłowo. Haj, prajicž křmēny: Jeſuſ jenož hřeſchnikow
horje bjerje, jenož tych, kiž pſchińdu poſnatwſchi křwój hřeč ke
njemu jako hřeſchnizh. Želi ſo my prajimh, ſo žaneho hřeča
nimamh, njemóže wón naſch Ebóžnik byč. Želi ſo prajimh,
ſo njeſkřmny ſhubjeni a ſabludženi, njemóže wón naſ namaſacž
a ſbóžnych čzinicž. Wiſchitlich hřeſchnikow Jeſuſ pyta, wodži,
pſchijimuje. Wón praji: „Wobrocž ſo ke mni, pſchetož ja wu-
možn čze.“ Mórcžazhm ſariſejſkim pyta nětk Jeſuſ ſ dwēmaj
pſchirunanjomaj dopoſaſacž, ſo njemóže ſo teho nihdzh woſta-
jicž. Tuž wobhladujimh jene po druhim.

Paſtyř a jeho ſhubjena wowza. W tutym pſchirunanju
je čłowjeſ wopikany w křwojej kłaboſčzi a potrebnosčzi, ſo by
wjedženy był. So by ſtrachotam, kiž hroža jeho duſchi, na-
pſchecžiwto ſtał, je pſchecžlaby. So by žam prawy pueč namaſał,
njeje jemu móžnó. Čłowjeſ trjeba paſtyrja, kiž jeho ſchituje
a wjedže. A tajſi křwěrný paſtyř čłowjekow je Jeſuſ Křhryſtuſ.
Sa tajkeho jeho ſnajemy ſ jeho kłowow: „Ja žym tón dobrý
paſtyř — ja woſtaju křwoje žiwjenje ſa wowzh — ja ſnaju
křwoje wowzh.“ S luboſeču hlada na kóždeho, kóžda wowzka
je jemu do wutroby ſapižana. Runje tutu wopornu luboſeč
čze Jeſuſ ſe křwojimi kłowami wujakńicž: „Kotry čłowjeſ je

mješ wami, kiž ma sto womzow, a hdyž wón je n u wot nich šhubi, so by wón te džewjecz a džewjeczdžebacz njewostajit we pusezinje a nješto sa tej šhubjenej tač dotho, hacž by ju namakač?" Symny rosum praji: Wot sto womzow jenu šhubicž, to je i njekjenju. Ale cžopla wutroba ma kobucžerpjenje se šabudženej jenej womzu, myšlo na to, tač bludži w dalokej pusezinje a napožledč hłodu mrěje abo budže wot džiwich swěrjatorow rostorchana. Tuž njemóže so teho wostajicž, so njeby pastyr pytač njespróznj w šmilnosczi a njehladajo na strachoty, doniž ju njeje namakač. A potom? O i kajkej radojczu wojmje wošlabjenu na šwojej ramjenji a nježe ju rucže dom a wješeli so se šwojimi pšhecželemi a šuršodami. Kač wěrne a naturške je to wišcho, a tola jow jenož dže wo jenu šhubobnu womzku, wo jenu wot sto. — A wěczna lubošč, kiž bydli w njebjekach, dyrbjala so wot naturškeje luboščje pastyrja wohanibicž dacž? Šdyž cžlowjek so šabudži wot praweho pucža žiwjenja a šlepje bėži i hłubinam škaženja, tehdy dyrbjala Boža wutroba mjenje šmiljenja šačuwacz, dylži pastyr se šwojej womzu? A bėšče nēhdže jenož jena dušcha šabudžena? Njesteji pižane: „My šbudžachmy wišchitzj jako womzj.“ A hdy by jenož jena womza była, hdy bych ja šamlutki šabudženy był a ničto njemohł mi pomhač, šawěšče, moje dla mój Šbóžnik pytač pšhestač njeby, doniž njeby mje namakač. Wěršč to? Tuž daj so namacač, šhubjena dušcha! šabudžene džecž! Jecho starošč wo tebe a jecho kobucžerpjenje je wjetšče dylži jecho hñew. Jecho hñew so na tych šloži, kiž so jemu pšhecžiwjeja se šamopajchnošču. Špóšnjajesch-li pač: Ja šym šhubjenty, praji tebi: Ja šym twój wumóžer; ja šym pšichščot tebe pytač a šbóžneho cžinicž, dofelž šy šhubjenty. Š lubošču i tebi šym pšches cžernje a do hłubiny šmjercže šchoł; pój, ja čžu cže pšches pusečiny a hłubiny domoj njesč, domoj i šelenym paštawam a cžerstwym wodom, hdyž wocžerstwi twója dušcha. Wój, ty póšnjajesch: „Tón Šnjes je mój pastyr, na ničim ja nusu nješmēju.“ O so bychmy tutej wješelej powěščzi wěrili! Ale njemylmy so! Tajka wěra je jenož potom wěrna a prawa, hdyž je i pošutu šjednocžena. Jenož tych hrěšnikow Jesuž rodži a pšichimuje, kiž pošnatwišči šwoju winu šprawnje šebi žadaju, šwój hrěč wotbjež. Potom hačle móže so Šnjes nad nim wješelicž. „Ja praju wam, so runje tač wješelošč bu-dže w njebjekach na jentym hrěšniku, kiž pošutu cžini, pšhed džewjecz a džewjeczdžebacz prawymi, kotšiz pošutu njepotriebaju.“ Ščto šu tucži prawi? Šnano cži, kiž šu teho mēnjenja, so šu prawi, tač šariješizy? Mē, jenož kiž šu i pada a hłubokeho škaženja so dali wumóz. — Šo pač bychmy hiščeje lēpje špóšnali, cžehodla so Šbóžnik njemóže pytanja wišdacž, wobhladujmy tež druge pšichirunanje **wo žonje a šhubjenty kroschju.**

Tu wižimy, tač nucži Šnjeja hiščeje něščto druge, so pyta šhubjene dušče. Wšchetož krosch njepytajš je šmiljenja, ale, dofelž něščto pšacži a ma šwoju hódnošč. Tehdom pšacžesche jedyn krosch wjazj, dylži dženkja džebacz. A hdyž bėšče džebacz kroschow žplicžke cžěžlo šašlužene šamoženje šhudeje žony we pšichirunanju, šrosumimy, so ma jedyn krosch ja nju wulku hódnošč a pšacžiwosč. Tež tutón jedyn krosch je ja jejne šopodaštvo žadny, so njemóže jecho parowacz. Runje tač ma kóžda cžlowjekša dušcha wulku hódnotu a pšacžišnu w Božim šopodaštwe. Bohatštvo Jesuža Šhryštuža wobšteji i nješmjertnych dušchow, kotrež je „niz je šlotom abo je šlēborom, ale se šwojej šwju“ šebi warbowal; wone šu jecho pošlad a šublo, i kotrehož njecha ani jedyn krosch parowacz. Škrosch doštanje šwoju pšacžiwosč a hódnošč niz jenož i metalla abo šowa, i kotrehož je biš, ale i wobraja abo šnamja a wopišma,

kiž je do njeho šačžiwčžane. Tač je cžlowjekšej nadobne šnamjo a podobnošč šačžiwčžena, kotraž cžini jecho drohotneho w Božimaj wocžomaj: po šwojej podobnoščzi je Bóh naš štworit. A dofelž by tuto rjane šnamjo Bože pšches hrěč wohidžane a škóžowane, tohodla je Šhryštuš pšichščot, so by jo wobnowil. Wón šam, najcžišotnišče šnamjo najwšchšcheho Bóha, čže naš do šwojeje podobnoščje pšchekražnicž, naš dobywšči ja šwoje wobšedženštvo. — Mēš wopomni, tač dyrbi to jecho šrudžicž, hdyž padnje jene i tutej drohotnyh šublow do prošča a šmjecža dele. „Šotra žonška je, kiž džebacz kroschow ma; hdyž wona jedyn šhubi, so by šwěczku nješawěčžila a šhěžu nješmjetka a šwěru njepytala, hacž wona jón namakač?“ To je, tač by žyla lubošč na tón jedyn krosch so šhromadžila. Macž, kiž ma džebacz džecži, lubuje wišchitke a njechała žane parowacz. Šdyž pač jene šhori, je jej to šhore džecžo najlubšče. Wo žane so tač njestara, ja žanym tač šwěru njehlada, tač ja tym šhorym. Tač, praji Šhryštuš, mam so tež ja. Cžlowjekow, kotrež šym wumól, lubuju wišchitki jenak a šym wjazj ja nič dač hacž žonška ja šwój krosch abo macž ja šwoje džecžo. Kač njedyrbjalo nēš mi na štaroščzi byč, hdyž jedyn i nič mi i ruš padnje, šhubjenty dže? Šlaj, tehdy cžini Šnjes tač žonška w pšichirunanju: Šswěžu ewangelija šašwěčžiwšči dawa jeje jašnemu šwětku do wutroby šabudženeho šwěczicž. Tam so pod majanoščzi hrěča šašo nadobne šnamjo Bože pošajuje, cžlowjek špóšnaje šebje šameho, tač hłuboko je padnył a tač je tola pšhezo hiščeje šwojemu Šbóžnikš tač drohotny. Šso hačbujo by drje so najradšcho pšhezo hiščeje šhomał pšhed wocžomaj Šbóžnika. Ale tón nješmēja mēra, šrumuje wišchitko, hdyž čžu so hrěšnik šhomač a wucželnje jecho do šjawnosče. Tač namakanj, špóšnaty podŠnjeja wocžomaj luboščje, njemóže dlēje so wobaracz. Š radošču Šnjes rječnje: Ty šy mój. Ja šym tebe šnowa namakač, nēš cže džeržu, šhomač a ničto njedyrbi cže i mojeje ruš wutorhnyč. O kajka radošč ja Šbóžnika, o kajke wješele horkach mješ jandželemi.

Jesuž rodži hrěšnikow! Ša trošht nječ to wišchitzj šlyšča, kiž so šlepi do šbudow šaběžawšči nēš so tycha. Ščto jim pomha i šhubjenštwa? Jesuž rodži hrěšnika. — Šdyž je womza šhubjena, šwěrnj pastyr ja nej šhodži; Jesuž, kiž naš lubo ma, šabudženj i šadlu wodži, so so škašycz njemóža. Jesuž rodži hrěšnika. Šamjen.

Bóh štworicžel, Šnjes Wěczny!

Šlób: Wulki Božo, šhwalbu Cži.

Wěczny Božo twója mój

Šnježi na njeby a šemi,

Ty šy štworit dženi a nóz,

Šnjes šy Ty nad štworjenjemi!

Twoju cžesč nam powjeda

Semja, morjo, njebjeka!

W špocžatku šy štworit šwět,

Wišcho, ščtož wižimy we šwěczje

Šižo telko, telko lēt.

Džimj cžiniš w šymy w lēcje!

Wišcho we šwojej ružy je,

Wišcho po šwojej woli dže!

Štworit přenjo cžlowjeka

Šsy Ty i šwojej podomnoščzi,

Wišchč čže twója dobrota

Domjesč i wěcznej šbožownosčzi.

Twoja šmilnoscž wótžowšta

Šdžerži wišcho, wišchč šastara!

Mjeno tvoje česčzene
Dyrbi hncz po zylm hwěcze,
Wcho, pšhes tebje hwjećzene,
Włody njesčz we kōzdnm lěcze.
Knjes hñ ty wot spoczatka,
Twoja mōz budz khwalena!

Ty hñ Wšehowědomny,
Niczo njej Čzi potajene,
Wšehomudrn, Wšchudžomny!
S tebje je wšho rosšwětlene,
Twoje je to kralestwo,
Tebje khwali kšhesčzanstwo!

Twoja je ta Wšehomōz
Wot wěcznoščze do wěcznoščze,
Pšhed tobu njej' žana mōz,
Ty mašch wšchitke wošebnoščze!
Majestoščz ty wěczna hñ,
Wšehomōžny Božo Ty!

J. W.

Stuttgartski šješd młodžiny.

Speyer, stare, sławne město šańdženych doby, šjednoczi ja wulke wošhwjećenje proteštazije wjele tyhaz ewangelškich, kaž hñny pižali. A tola bě mōžno, w Stuttgarče, niž pšchedalošo wot Speyera, šjednoczič na hamžnym hñwajtkownym hñwjedženju tu njenadžizh wulku hñlu ewangelškeje mužškeje młodžiny. 12 000 ewangelškich młodženow bě šo w Stuttgarče hñwajti šhromadžilo na hłowny šješd ewangelškeje młodžiny Němskeje. Se wšchěch kōnczin kraja bēchu tam młodženžy, jastupuju hñwoje towaršstwa ewangelškich młodženow, šo bñchu wobšhwědčili pšched kšhesčizianškim a nješchescizianškim hñwětom, šo tu ewangelška mužška młodžina je, šo škuttuje, šo je hotowa, ja hñwoje wušnjacze pšchinjesčz wopory a ja njo hñwědčiez kaž domach tak w šjamnoščzi.

A to šrosumichu pšchede wšchěm tež mēšchčenjo hošpodliweho města Stuttgarta. Šacžrunje bēchu wulke hošpodny ja wjetšche čzrijōdy pšchihotowane, njetrjebachu ani jeneje wužiez. Stuttgarčenjo pšchijachu wšchě te tyhazy do privatnych kwartěrow. Šchtož je šo hdy na tajšich šješdach wobdželiš, tōn wě, šchto to rěka, a tak rjenje to je. A tu bě jich to 12 000! Hošpodliwoščz Württembergškich je šnata a wukhwalena, ale wona hñama to njebe, šchtož šo pšchi tym šjewi. To bě i njej tež luboščz ja wulke wažne džělo ewangelškeje młodžiny a woporniwōščz ja ewangelštu žyrkej a ewangelške wušnjacze.

Šsobotu wječzor šo witachu. A kōždy poštrow bě šałożeny na šłowo biblije. A witachu šo tam i tukrajnymy tež wutrajni jastupjerjo ewangelškeje mužškeje młodžiny. Stuttgartska hobrška mēšchčanška žurła mēšešche hñwōj wošebity džen. Šteješche tola nad tutym šthadžowanju to hežło: „Wñ šo dyrbinny Boha bojecz a jeho lubowacz!“

A hñwajtkowniczka šjednoczi tute tyhazy w rjanym Božich domach Stuttgarta do hñwajtocžnych Božich šlužbow, na kotrychž wjednižy młodžiny młodnym a štarym pšchipowědach wulku hñwajtkownu powěščz, mjes nimi tež wjedniš jatiškeje mužškeje młodžiny, šarač Šieda=Drježdžanški.

Šo Božich šlužbach bě mōžny wustup pšched šjawnoščzu, pšched pšhecželemy a njepšhecželemy žyršwje, wěry, nabožiny, ewangelškeje młodžiny. Šarač Kuhlo=Vielefeldški, general pošawništow namjedowajšche šam wulki šhor dujerjow. Š radneje wěže pač hñajachu šwonny špěw šchwabskeje domišny.

Šopōdnju bě wulka hñwajtocžnoščz, i kotrejž wošhwjećichu

60lětnu wobštacze Württembergškeho šjednocženštwja ewangelškeje mužškeje młodžiny, pšchi kotrymž D. Stange, wjedniš mužškeje młodžiny a nam i Budyšchina dērje šnath šarač Riethmüller, wjedniš žōnskeje młodžiny, rēcžeschaj; šarač Riethmüller je tola šam rodženy Württembergški.

Wječzor šjednocžichu wšchelake wuhotowanja młodžinu je hñwojimi hošpodliwymy Stuttgartškimy pšchi šhromadnych wuhotowanjach.

A druhi džen hñwajtkow bēchu muradžowanja, pšchednoščki, hry, a wječzor wulki čzah i šaklemi; na 5000 šo na nim wobdželi.

Wutoru bē wošebje džen wubjerškow a pšchedhñdštwow, a mjenšchich a wjetšchich šhromadžinow, w kotrychž šo džělajšche a škuttowajšche ja pošup wulkeho škutta; je to tuto žhle džělo kaž džělo ja młodžinu tak tež džělo młodžiny; wono chze šlužiez kaž jenotliwym tak wšchitkim, tak žhennu ludej. „Wñ chžemy šo Boha bojecz a jeho lubowacz!“ Š tutym wušnjacžom a šlubjenjom šo tam džělachu. A tuto chzedža nētko do škutta štajiez tute 12 000 a i nimi te 200 000, kotrejž jastupowachu. A wšchitžy do hromady woczajuja, šo šo i nimi šjednocza hñšchěze wjazny tyh tyhazow, kotrejž našdala šteja, nješrosumiwšchi, šo šebi čzah tež wot ewangelškich žada, šo do žylka jēšrupacz; a woni woczajuja, šo pšchihłōšowanje a pomož doštanu w hñwojim džěle kaž wot wošadow tak tež wot hñwōjbow a domow, došelž tola chzedža wšchěm i špomōženju škuttowacz a džělacz.

Šoni i ranju Wrotšlawja i tyhazami ewangelškich młodnych hōłow — lētku i wječzoru Stuttgart i tutymy tyhazami młodnych mužškich — to njech je nam hñwědčenje a nadžija a pohōn!

W šlōncžnej krajiny.

Powěštka wot Šhristiny Rohoweje.

(Šofracžowanje.)

„A wona njemōže čžitacz? Wšchaf wñ młodži šče wjazny nawuknyli hacž mñ nēhdy!“

Šekina šo hñdny. Pšchejēdže i rufu pšches hñwoje hñšte wlošny.

„Wona mōžešche čžitacz, wujo“, wotmołwi tak šrudny, šo drje buchhu tež hory i nim šrudne.

„Wona mōžešche?“ wōšpjetowajšche štarz. „Še hñadž ša- bñła?“

„Šabñla! Ach šabñla je wšchitko! Šw, prošhu waž, njeprašchejče šo mje! Šo je pšchewulka žaloščz ša mñje!“

Šuriga to wērješche. Šē jemu Šekiny žel. Lubowajšche jeho, jako by jemu bñl je hñnom. Šižo thdženje dołho bēšchaj hromadu bñwałoj, džělaloj, lēhałoj, a hñlle džēnža widžēšche, šo šhōwa jeho młody pšhecžel wulki bōl we wutrobje.

„Wēšch, hñmko!“ rjekny luboščžiwje. „Šusto je čžłowješej lōžo, hdyž šo druhemu wupowěda. A hñadž tež tebi by šo čžeža woložila, hdyž by ju njenošhł šam!“

„Ach, wujo, ša moju čžežu njeje žaneho woloženja! Pšchēmēničž to, šchtož je šo ras štało, to nihdy ničtō wjazny njedoczini!“

Š horach bē woczichnyło. —

„Šdže tež to je šažo mōj hōlz?“ šapoczja šnowa Šuriga po šhwili šrudneho njelčženja.

„Šawliš?“ Šekina bē kaž by šo še šleho šona wutorhnył. „Še wēščze šchōł do hñwojeje šlōncžneje krajiny. Widžach jeho; nješēšche Šakoń, a Dunaž bēžēšche i nim.“

„Tutōn hōlz šebi na ničzo njemnyšli, šhiba na to „Ššwjate Šiğmo“, a čžłowješ dyrbi šo džiwacz, tak wōn jo rošumi.“

„Macže prawje!“ Ležina sapře žebi hłowu do dłónje. „Wón je žyle kaž to pacholko, kotrež Esyn Boži žwojim wucžobnikant da ja pschiklad. Wón kóždemu hłowčžku wěri.“

„Nó, wšchaf mty tež wěrimy!“

„Njeměrimy, wujo!“ Włodny mužiki tšchajesche i hłowu. „Sinaf bchmy mty dyrbjeli žiwi bječ, hdyž bchmy wěрили! — Ubo wěricže mty tomu, so žu wam wasche hrěchi wodate psches Ježiša Khrjstusa?“

„Ach, nó!“ Juriga drapasche žo w šchědžimych wloščach.

„Ja to, luby žyno, njerosumju. Bóh tón Knjes je wyžofo, a ja žym hrěschny cžłowjek! A kaž hrěschny, to widžu haſle wot tehdy, so je tuta žwjata kniha i nam pschischa! A wot tehdy je tež mój hólz tak žyle pscheměnjenn! Wón wšchaf tomu wěri!“

„Saj, wujo! Wón tomu wěri, pschetož wón jo tež ma!“

„A ty, žynko?“

„Ja, wujo?“ Ležina powěžny hłowu. „Ja nimam wodarže hrěchow! Wone leža na mni, jako by něchtón tamnu horu na mnje walił. Dohož žym tu w horach, je mi to lóžscho; ale tak bórny hacž jažo domoj pschindu a wohladam, šchtož je tutón mój hrěch nacžinił, budu ja, to wěm, i Siobom skoržicž: „Tón džen budž šhubjenn, w kotrymž žym žo narodžik.“

„Ach žynko! Šchto žy to tajkeho dočoniał, so žo tak ru-
džisch? Wšchaf žy tola tajki porjadny cžłowjek, tajkehož bórny njenadenžesč!“ Lubosčžiwje wša Juriga Ležinu ja ruku.

„Šchto žym dočoniał?!“ Ležina wutorhny ruku se starzoweje ruki, pschitry žebi i woběmaj rukomaj mjeswocžo: „Ach, šchto žym ja dočoniał, wujo! Ja žym žwoju žonu wo štrowny rosum pschinjež!“

„Ow! Šchto to prajiš, Ale kaž to, wbohi cžłowjecže“, jawoła Juriga. So Ležina wěrnosčž rěčesche, bē na jeho woblicžu widžecž, jako žo i njeho ruzny swjeseschtej. „Njebē wona tebi luba? Esy žnadž i nej slē šakhadžak, kaž to tak někotři mužojo cžinja?“

„Bē mi luba, dróžšcha hacž njebjo a jemja!“ šastona Ležina. „Najradšcho by ju na tutnyh žwojich rukach nožny!“

„Nó, kaž žy ju to mohł wo rosum pschinešč?“

„Ja jej nješžym wěrił. Je mi žo tola wšdało, so mi ju něchtó wošmje. Dženža wěm, so je mi była žwěrna, so je mi žluščaka žyle. Tehdy nješžym tomu wěricž mohł. Njemóžach šnjesč, so i někim pscheczelnje rěčesche. Wěrcže, to bē kaž tajka khorosčž. Šdyž je to na mnje pschischo, kaž — Bóh swarnuj — někotři maja khorosčž, so žo žami njewobknježa, tak žo ja tež nješžym wobknježik. A ludžo žu mje hiščže šchěžowali! So bnyh ja tola tehdy Boha šnak tak, kaž jeho nětk šnaju, hdyž žwjate pižmo cžitam! Bnyh žo i njemu wobrocžik wo pomoz! Tak pał pntasche moja macž ja mnje pomoz pola wšchelatič babow — a ja žo dač do picža!“

Ležina šastona šnowa a wotmjelkny.

„Ach, žynko, powjedaj jenož dale, hdyž žy tola šapocžak! Budže cži lóžo!“ namoławjesche starž šrudneho.

„Jako nam Bóh tón Knjes žynka wobradži, bu to na khwilu lēpje“, šapocža Ležina šažo. „Ale potom njemóžesche mje ani tež to pěčne džecžo swješelicž! Žona mējesche jo jara lubo, a ja njepopšchach jemu tutu lubosčž. Šdyž druhim džecži mrējachu, žym žebi pschaf, so by wono tež radšcho wumrěło, so by žo wona i nim njeradowała. — Ach, ja to ani wam ani nikomu na žwěrcže njemóžu powjedacž, kaž je mi to było. Esym wjedžak, so diabol kaž rujazy law wołofo kłodži a hlada, koho by pōžrěł, ale ja njecžekach psched nim, ja njecžekach se špntowanja a tuž mje došta žnleho do žwojeje možny.“

Jako njedawno cžitachny, kaž je Ježiš Khrjstus wobžnd-njeneho wustrowik, špōsnach, so je tež w mni to dyrbjalo dia-bolništwo bnyč, kotrež mje wuwjała a šawjedže.

(Pōtracžowanje.)

Žyrfej a štat.

Saške konšistorium je ša dženža, 16. junija, wožadny namoławjało, šberacž kollektu ša šastaranje małnyh džecži. Tuto džěło kšchescžijanškeje lubosčže je nětk 150 lēt štare a wot tam-neho cžaza fararja Oberlina žo bóle a bóle roswikało. Mty mamny we Lužizy jeneho i wjednifow tutoho žyly němški kraj wobžahazešo škutka. To je k. farar lic. theol. Gehring we Sohlandže pschi Cžerwjennym kamjenju. Tutón je tež knihu pižak, kotraž je žo wo tutym džěle wudała, wožwjecžicž tu-tón škutk a rosprawjecž wo jeho 150lětnym džěle a wabicž do tuteho džěla. Našch cžaz je žwojimi wobštejnošcžemi žwěd-cži ša to, so je to wulzy nušne džělo.

W Mexiku bliži drje žo wojowanje mjes štatom a ka-tolškej žyrkwju kē kōnzej. Vatikan je přjedawšcheho biškopa Mexikaškeho kraja ša žwojeho wotpōžłanza pomjenował, ko-trnyž by i Mexikaškej wyšchnosčžu wo mērie jednał. Tutón aržnbiskop, kotryž bē žo po wudyrjenju njeměrow do Wa-šingtona pschěžndlik, je žo do Mexika podał.

S Italškej. Tu bē žo bamšchej poradžilo, wjele dobnycž ša mōž katolškeje žyrkwje. Tola tuto wjekele a tutón mēr bu škaženy. Bamž je jara nješpokojoim i Mužolinioim a i tym, šchtož je wón wo žyrkwi a druhim rěčžak a je tutu nješpokojo-noščž tež wuprajik.

Krematorijow abo palečnjow cželow je na žylej šemi něhdže 280; Europa ma žich i nich 180 a i tutnyh šažo Němška 88.

Wšchelate i blisťa a dalofa.

Šłowny žwjedžen šaškeho šwontowneho mižionštwa wotmēje žo 15. septembra w Schneebergu. Krajny biškop D. Šhmels budže na žwjedženškej Božej žlužbje předomacž. Mjes hošcžemi budže drje tež domoródnny tamulški duchowny jako wotpōžłanz ewangelškeje žyrkwje Tamulow, kotraž je žo we wójnje a po wójnje i naškeho mižionštwa w Indiškej wutworika.

S Rubšiz. Kaž mōža Eserbja w Mižionštim Pōžle nadrobnišcho cžitacž, je mjes šchtyrjomi šotrami Wandsburg-skeho diakoniženskeho doma, kotrež w septembru do Rhiny wucžezechu, tež Rubšicžanška šotra Šr. Wjeliz. Wona tam w dalofej a hiščče pschezo njeměrow połnej Rhinje se tijo-mi druhimi šotrami ša Liebenzellške mižionštwa džěla. Mi-žionški Pōžol ša junij wošjewja tež šajimawny lišt, kotryž je i pucžowanja pižaka, kaž tež lišt jeneje towarščki. Pschecža-wšchěch pschecželow Šwontowneho mižionštwa — a tutnyh je drje tola pschezo hiščče wjele mjes Eserbami — psche-wodžeja Eserbowku tam do žušeho kraja a w žušym kraju.

Žištowanje:

Recžaze šopjeno: Na tndženšche wošjewjenje wo lecžazym šopjenu wo katechizmje budž tu dženža dopomnjene. Njech ničtón nješkomdži žebi hódnu licžbu hacž do 18. junija we knižicžišchcžerňi šlasacž. Cžizžlo 30. junija čžemny ša tajke wužicž. — Šchtož mēł pschihódne wošjewjenje ša njo, je pro-šchene, je do Nožacžiz pōžłacž. Redaktor.

K. w B. ša 4. po Tr. — K. w K. ša 5. po Tr. (cžizžlo ša Katechizmuž).

Šamokwitny redaktor šarar Wyržacž w Nožacžizach.